

Sygn. akt II K 153/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Joanna Tertil

Protokolant apl. Prok. Rafał Kołodziejski

przy udziale -

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 lipca 2014 roku sprawy

J. M., s. S. i I. z domu J., urodzonego (...) w Ł.,

oskarżonego o to że:

w dniu 15 stycznia 2014 roku w W. na ul. (...) na wysokości Al. (...), nie zastosował się do ciężącego na nim sądowego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wydanego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Woli sygn. akt IV K 395/11 oraz sądowego zakazu prowadzenia rowerów i wszelkich pojazdów mechanicznych, wydanego przez Sąd Rejonowy w Garwolinie – sygn. akt II K 922/10, w ten sposób, że kierował samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...),

to jest o przestępstwo z art. 244 k.k.

I. oskarżonego J. M. w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 15 stycznia 2014 roku w W. na ulicy (...) na wysokości Al. (...), nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Woli w Warszawie wyrokiem z dnia 19 marca 2013 roku w sprawie IV K 395/11 środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych obowiązującego do dnia 22 maja 2017 roku oraz orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 17 lutego 2011 roku w sprawie II K 922/10 środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych obowiązującego do dnia 25 lutego 2014 roku i prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który to czyn wyczerpuje dyspozycję art. 244 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata;

III. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

IV. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza okres zatrzymania oskarżonego J. M. w dniu 15 stycznia 2014 roku, przyjmując, iż jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49; poz. 223 z późn. zm.) zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów i opłat w sprawie.

Sygn. akt: II K 153/14

UZASADNIENIE

Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie II Wydział Karny z dnia 17 lutego 2011 roku, sygn. II K 922/10, który to uprawomocnił się z dniem 25 lutego 2011 roku wobec J. M. został orzeczony zakaz prowadzenia rowerów oraz wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat tj. od 25 lutego 2011 roku do 25 lutego 2014 roku.

/dane o karalności – k. 15-16, odpis wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie k. 45/

Wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie IV Wydział Karny z dnia 19 marca 2013 roku, sygn. akt IV K 395/11, który uprawomocnił się z dniem 22 maja 2013 roku został orzeczony wobec J. M. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres czterech lat.

/dane o karalności – k. 15-16, odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie k. 21/

W dniu 15 stycznia 2014 roku, około godziny 8.20 w W. przy ulicy (...) na wysokości Mostu P. funkcjonariusze Policji M. D. i D. M. zatrzymali J. M. kierującego pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...). Kierował on wskazanym pojazdem przemieszczając się ulicą (...) w stronę ulicy (...). Powodem zatrzymania była kontrola pod kątem trzeźwości w ramach akcji „Trzeźwy poranek”. Po sprawdzeniu tożsamości i danych z policyjnych baz danych funkcjonariusze ustalili, że wobec J. M. orzeczone są zakazy prowadzenia pojazdów na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie, sygn. II K 922/10 obowiązujący od dnia 25 lutego 2011 roku do dnia 25 lutego 2014 roku oraz na mocy wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli, sygn. akt IV K 395/11, obowiązujący od dnia 22 maja 2013 roku do dnia 22 maja 2017 roku. W związku z powyższym dokonano zatrzymania J. M.

/zeznania M. D. - k. 5 - 6, protokół zatrzymania - k. 2/

J. M., będąc przesłuchiwany jako podejrzany, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Odmówił składania wyjaśnień wskazując, że zrobi to na rozprawie głównej. /wyjaśnienia J. M. – k. 12-13/

W toku postępowania sądowego oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i ponownie odmówił składania wyjaśnień oraz odmówił udzielenia odpowiedzi na pytania. Podał, że jest kawalerem jednak pozostaje w nieformalnym związku, wspólnie z partnerką wychowuje jej dzieci, na których utrzymanie łoży. Wskazał, że wynajmuje mieszkanie i z tego tytułu również ponosi wydatki. Oskarżony złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego w trybie art. 387 § 1 kpk. /wyjaśnienia J. M. k. 101 – 102/

J. M. jest osobą karaną, w tym za przestępstwa z art. 178 a § 1 kk i z art. 178 a § 2 kk. /dane o karalności – k. 15 - 16/. Sąd ustalił także, że J. M. jest kawalerem pozostającym w nieformalnym związku, wychowuje wspólnie z partnerką dzieci. Posiada wykształcenie podstawowe, utrzymuje się z pracy w zawodzie lakiernika.

Oskarżony został poddany badaniu psychiatrycznemu, na podstawie którego biegli nie stwierdzili u J. M. choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego ani innych zakłóceń czynności psychicznych, stwierdzili natomiast uzależnienie od alkoholu, obecnie w fazie wieloletniej remisji. Biegli orzekli, że stan psychiczny oskarżonego nie zniósł ani nie ograniczał jego zdolności rozpoznania znaczenia czynu oraz zdolności pokierowania swoim postępowaniem, a jego poczytalność w czasie czynu jak i w czasie postępowania karnego nie budziła wątpliwości.

/opinia sądowo-psychiatryczna k. 84-86/

Sąd zważył, co następuje.

W ocenie Sądu ustalony stan faktyczny w pełni pozwala na przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.

J. M. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień oraz z prawa do odmowy udzielenia odpowiedzi na pytania. Sąd dał wiarę jego oświadczeniu o przyznaniu się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz jego sytuacji majątkowej i osobistej. Wskazać należy, iż zgromadzony w

sprawie materiał dowodowy w postaci odpisów wyroków Sądu Rejonowego w Garwolinie oraz Sądu Rejonowego dla Warszawy Woli w Warszawie i zeznań świadka M. D. nie pozostawia żadnych wątpliwości, iż oskarżony popełnił zarzucany mu czyn. J. M. jest osobą dorosłą, miał świadomość, że łamie orzeczone zakazy prowadzenia wszelkich pojazdów oraz miał wiedzę o okresie ich trwania.

W ocenie Sądu jako w pełni wiarygodne uznać należało zeznania świadka M. D., funkcjonariusza Policji zatrzymującego do kontroli samochód prowadzony przez oskarżonego. Jego zeznanie to rzeczowa relacja dotycząca przebiegu rutynowej dla świadka interwencji i potwierdzona przez pozostały w sprawie zgromadzony materiał dowodowy. Świadek w sposób szczegółowy opisał przyczynę kontroli pojazdu i przebieg podjętych działań, przy czym w jego relacji brak jest elementów ocennych. W świetle powyższego, w ocenie Sądu, brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności świadka M. D..

W pozostałym zakresie Sąd oparł się na dowodach w postaci: protokołu zatrzymania /k. 2/, danych o karalności /k. 15 – 16/ oraz odpisach wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie II Wydział Karny z dnia 17 lutego 2011 roku, sygn. II K 922/10 /k. 45/ oraz wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie IV Wydział Karny z dnia 19 marca 2013 roku, sygn. akt IV K 395/11 /k. 21/ - co do których wiarygodności Sąd nie miał żadnych zastrzeżeń, jako do dokumentów urzędowych sporządzonych prawidłowo oraz przez uprawnione do tego osoby.

Opinia sądowo-psychiatryczna została sporządzona przez biegłych z należytą starannością, po przeprowadzeniu badania sądowo-psychiatrycznego a wyprowadzone przez biegłych końcowe wnioski poprzedzone zostały rzetelną oceną stanu psychicznego oskarżonego. Stąd uznać należało tę opinię za pełną, jasną, prawidłowo uzasadnioną i nie zawierającą sprzeczności, a także sporządzoną przez kompetentne ku temu osoby. Brak jest podstaw do jej kwestionowania.

Mając na względzie, że okoliczności popełnienia przestępstwa przez oskarżonego nie budzą wątpliwości, Sąd na podstawie art. 387 § 2 kpk uwzględnił wniosek o wydanie wyroku skazującego uznając, że cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości. Prokurator został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, Sąd zatem pomimo nieobecności prokuratora był uprawniony do uwzględnienia wniosku, mając na względzie treść art. 477 kpk i 474a § 3 kpk.

Zgodnie z treścią art. 244 k.k., kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów podlega karze pozbawienia wolności do lat trzech. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony był w pełni świadomy, że obowiązuje go sądowy zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Umyślnie zdecydował się jednak nie zastosować do niego i prowadzić samochód osobowy marki F. (...).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w pełni pozwala na przyjęcie, że J. M. umyślnie dopuścił się czynu, za który to został skazany. Wskazać należy, iż nie budzi wątpliwości, że oskarżony miał świadomość istnienia obowiązującego go zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. W tej mierze zwrócić należy uwagę, że wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie został doręczony oskarżonemu (k. 46) oraz że był wydany na posiedzeniu wskutek „dobrowolnego poddania się karze” przez oskarżonego (k. 17), zaś wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Woli w Warszawie, jako wyrok zaoczny również podlegał doręczeniu i uprawomocnił się z dniem 22 maja 2013 roku (k. 21). Mając powyższe na uwadze, uznać należy, iż oskarżony działał umyślnie i swoim zachowaniem w pełni zrealizował znamiona przestępstwa z art. 244 kk. W chwili popełnienia czynu, tj. w dniu 15 stycznia 2014 roku orzeczone wobec niego zakazy prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych obowiązywały, a oskarżony nie zastosował się do nich. Sąd uznał zatem, że J. M. będąc świadomy tego, że nie może prowadzić pojazdów mechanicznych, zdecydował się na prowadzenie samochodu F. (...) po drodze publicznej, tym samym zupełnie zlekceważył orzeczenia Sądu zakazujące mu tego. W świetle powyższego stwierdzić należy, iż wina oskarżonego nie budzi wątpliwości oraz została w pełni udowodniona.

Kierując się dyrektywami zawartymi w art. 3 kk oraz art. 53 § 1 i § 2 kk, Sąd uznał, że karą sprawiedliwą dla J. M. za popełnienie przypisanego mu czynu z art. 244 kk, będzie kara 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara ta jest adekwatna zarówno do stopnia zawinienia jak i stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Stopień winy został ustalony jako znaczny. Oskarżony miał pełną świadomość, że w stosunku do jego osoby wydano dwa prawomocne wyroki, na mocy których orzeczono w stosunku do niego dwa zakazy prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i z pełną świadomością zdecydował się na ich złamanie, a jego zachowanie nie znajdowało żadnego usprawiedliwienia w okolicznościach sprawy. Sąd uznał nadto, że niestosowanie się do orzeczonych w wyroku środków karnych cechuje się również znaczną szkodliwością społeczną czynu, ponieważ zachowanie to godzi w powagę wymiaru sprawiedliwości i jako takie musi zasługiwać na odpowiednią reakcję.

Ponadto, przy wymiarze kary wzięto także pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W tym zakresie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn polegający na poruszaniu się pojazdem mechanicznym po drodze publicznej wbrew orzeczonym zakazom jest uzasadniona. Jej wysokość, w ocenie Sądu, stanowi należyłą reakcję na zachowanie oskarżonego i uświadomi obowiązek respektowania orzeczeń.

Sąd uwzględnił także motywację i sposób zachowania się sprawcy - w postaci nieznajdującego usprawiedliwienia zlekceważenia orzeczenia Sądu. Wzięto również pod uwagę okoliczność, że J. M. był już czterokrotnie karany, w tym trzykrotnie za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji (czyny z art. 178a § 1 i 2 kk). Sąd miał jednakże na względzie również okoliczność, iż w aktualnym stanie prawnym czyn polegający na poruszaniu się rowerem w stanie nietrzeźwości nie stanowi już przestępstwa a jest wykroczeniem oraz iż ostatnie skazanie za czyn z art. 178a kk dotyczyło dnia 25 lutego 2011 roku. Zauważyć także należy, że oskarżony jest osobą dostatecznie dojrzałą, zorientowaną w obowiązujących w społeczeństwie normach i mającą pełną świadomość, co do zachowań zabronionych. Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że kara 6 miesięcy pozbawienia wolności jest karą sprawiedliwą, adekwatną do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz spełni wymogi prewencji indywidualnej i generalnej.

W ocenie Sądu, pomimo uprzedniej karalności oskarżonego, istnieje wobec niego pozytywna prognoza kryminologiczna. Mając na uwadze zasady wymiaru kary i środków karnych, określone w Rozdziale VI Kodeksu Karnego, w tym w szczególności dyrektywę o której mowa w art. 58 § 1 k.k., Sąd podzielił pogląd doktryny, zgodnie z którym – „w art. 58 § 1 znajduje praktyczny wyraz przyjęta w założeniach obowiązującego k.k. zasada preferencji kar nieizolacyjnych we wszystkich tych wypadkach, w których sąd ma możliwość wyboru rodzaju kary./.../ Sąd może również orzec karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (art. 69), natomiast bezwzględna kara pozbawienia wolności stanowi środek ostateczny (ultima ratio), po który można sięgnąć tylko wtedy, gdy żadna z wymienionych kar lub żaden środek karny "nie może spełnić celów kary" (art. 58 § 1 in fine).” /Komentarz do art. 58 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV./. Także linia orzecznicza w tym zakresie nie budzi większych wątpliwości, iż karę bezwzględną pozbawienia wolności orzeka się tylko wtedy, gdy inne środki nie spełnią celów postępowania. Sąd w całości podzielił stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Krakowie, zgodnie z którym – „Kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jest ostatecznością wśród stosowanych środków, której należy unikać, a nie jej nadużywać. Wymierza się tę karę jedynie wtedy, gdy inne środki nie spełnią celów postępowania (art. 58 § 1 k.k.)” /wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 listopada 2003r., sygn. II AKa 306/03, KZS 2004/1/29/.

Przedstawione powyżej i zaaprobowane przez Sąd zapatrywania prawne stanowiły dla Sądu oczywiście jedynie punkt wyjścia przy przystępowaniu do rozważań nad ewentualnym zawieszeniem wykonania oskarżonemu orzeczonej kary pozbawienia wolności (art. 244 kk nie przewiduje możliwości wyboru rodzaju kary). Oczywiście bowiem pozostawał dla Sądu fakt, iż rozważenia wymagały przesłanki, określone w art. 69 § 1 i 2 k.k. Wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy – była, co do jej wysokości, spełniającą przesłankę, o której mowa w art. 69 § 1 k.k. Mając na uwadze dalsze przesłanki z art. 69 § 1 k.k., łącznie z tymi, wymienionymi w art. 69 § 2 k.k., Sąd wziął pod uwagę następujące okoliczności w przedmiotowej sprawie. Otóż, obecna postawa oskarżonego wskazuje, iż podjął on walkę z alkoholizmem, pracuje, wspólnie z partnerką wychowuje i utrzymuje jej dzieci. Sąd miał na względzie dotychczasową karalność oskarżonego, jednakże podkreślenia wymaga, że oskarżony był trzykrotnie karany za czyn z art. 178 a k.k., ale dwa skazania dotyczyły prowadzenia pojazdu innego niż mechaniczny w stanie nietrzeźwości, który to czyn nie stanowi aktualnie przestępstwa. Skazanie natomiast za czyn z art. 178a § 1 kk dotyczyło okresu

z początku roku 2011. Zważyć należy, iż dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności stosuje się wobec osób, co do których istnieje tzw. pozytywna prognoza kryminologiczno - społeczna, tj. jeżeli cele kary, wobec sprawcy zostaną osiągnięte, pomimo warunkowego zawieszenia jej wykonania, w szczególności zapobiegnie to powrotowi do przestępstwa. Oczywistym jest fakt, iż kara wymierzona sprawcy za popełniony czyn nie powinna nosić cech zemsty, a podstawowym celem, który wymierzona oskarżonemu kara ma spełnić – jest jego resocjalizacja. W ocenie Sądu fakt, że oskarżony był w przeszłości karany sam w sobie nie mógł przemawiać za tym, by jedyną słuszną karą jaką należało wymierzyć oskarżonemu była kara bezwzględnego pozbawienia wolności. Zgodzić należy się z poglądem Sądu Najwyższego, zgodnie z którym „instytucja warunkowego zawieszenia wykonania kary, pozostaje zawsze prawem sądu, ale ma zastosowanie przede wszystkim ze względu na osobę sprawcy. Merytorycznie najistotniejszym warunkiem jej orzekania jest dodatnia prognoza oparta na właściwościach i warunkach osobistych sprawcy, oraz na jego dotychczasowym sposobie życia.” /wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 1995r., sygn. II KRN 28/95, Prok. i Pr. 1995/10/3/, jak również z poglądem Sądu Apelacyjnego w Łodzi, zgodnie z którym „ani rodzaj dobra naruszonego przestępstwem, ani skutki przestępczego zachowania nie mogą mieć wpływu na ocenę sądu, czy oskarżony zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary. Zgodnie bowiem z treścią art. 69 k.k., warunkowo zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa (§ 2), a także ocenia, czy warunkowe zawieszenie kary będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa (§ 1). Innymi słowy, na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary zasługują jedynie sprawcy, co do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość. Dotychczasowa postawa i sposób życia muszą zatem wskazywać na to, że mimo niewykonania kary zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności, iż sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstwa.” /wyrok sądu apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 stycznia 2002r., sygn. II AKa 267/01, Prok. i Pr. 2004/4/18/. W ocenie Sądu J. M. spełniał warunki, o których mowa w art. 69 § 1 i 2 k.k. i zasługiwał aby wykonanie wymierzonej mu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesić. Mając na uwadze całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy, w szczególności iż popełnione przez niego dotychczas przestępstwa związane były z jego uzależnieniem, z którym to podjął walkę, Sąd uznał, iż oskarżonemu należało dać szansę aby kontynuował on swoje „naprawianie błędów przeszłości” poprzez przyjęcie zupełnie innej postawy w życiu.

Dlatego też - w przekonaniu Sądu – oskarżony zasługuje na danie mu szansy i skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary, przy czym – z uwagi na jego dotychczasową postawę – należało orzec dłuższy okres próby, wynoszący 4 lata oraz orzec dozór kuratora. W ocenie Sądu zarówno okres próby jak i dozór kuratora sądowego są niezbędne dla weryfikacji postawy oskarżonego i stanowią element konieczny dla jego prawidłowego wdrażania się do życia zgodnego z normami prawnymi. Wskazać także należy, iż instytucja dozoru jest podstawowym elementem poddania sprawcy próbie, umożliwiającym efektywną kontrolę nad przestrzeganiem porządku prawnego. Rola dozoru nie ogranicza się jednak do funkcji kontrolnej, wiąże się bowiem z oddziaływaniem wychowawczym na sprawcę i zapobieganiem w ten sposób jego powrotowi na drogę przestępstwa.

Kierując się tym, by oskarżony – pomimo zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności – odczuł jednak pewną niedogodność związaną z wymierzeniem mu kary za przestępstwo przeciwko wymiarowi sprawiedliwości i by kara ta miała dla niego wymiar realny, Sąd orzekł grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych, zaliczając jednocześnie na jej poczet okres zatrzymania J. M. w dniu 15 stycznia 2014 roku. Orzeczona grzywna, w ocenie Sądu, nie stanowi nadmiernej dla oskarżonego dolegliwości i uwzględnia jego możliwości finansowe.

Podnieść w tym miejscu należy, iż orzeczona kara 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata, orzeczenie dozoru kuratora i kary grzywny ma na celu wychowawcze oddziaływanie na oskarżonego i uświadomienie mu naganności jego zachowania i konieczności przestrzegania prawa, jednocześnie jest to kara sprawiedliwa, adekwatna do zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, spełniająca swe cele z zakresu prewencji indywidualnej i generalnej a zarazem kara nienosząca cech nadmiernej represji.

Zgodnie z treścią art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej grzywny Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 15 stycznia 2014 roku, przyjmując iż jeden dzień pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49; poz. 223 z późn. zm.) mając na względzie aktualną sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego, Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.